

A woman with red hair styled in an updo, wearing a sleeveless grey dress, stands in a grand opera house. She is holding a violin and looking back over her shoulder. The opera house has multiple tiers of red seats and ornate architectural details.

Nadpozemská melódia

TRÍBEHY Z BELMONTU • 3

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

Nadpozemská melódia

PRÍBEHY Z BELMONTU

Р 3 Я

Nadpozemská melódia

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2017 by Tamera Alexander

Originally published in English under the title

A Note Yet Unsung

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého písma: Biblia. Slovenský ekumenický preklad.

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s.r.o., 2019

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-29-4

Jackovi, môjmu malému spoločníkovi.

Ťažko sa mi písalo bez teba.

Stále nám chýbaš...

*Ved' pred Hospodinom sú cesty každého človeka,
on zvažuje všetky jeho kroky.*

Príslovia 5, 21

PREDSLOV

Hudba je dôležitou súčasťou nášho života a prichádza k nám v mnohých formách. Keď sa rozprávame o tomto umení, zistíme, že každému sa páči niečo iné.

A platí to aj vtedy, keď porovnávame zvyky súčasnej spoločnosti s tou v minulosti. Čo bolo kedysi tabu, sa dnes stalo normálnym. Takmer v každej krajine sú ženy súčasťou orchestra a my oceňujeme ich talent a schopnosti.

Ale nebolo to tak vždy.

V 19. storočí ženy nesmeli byť súčasťou orchestra. Na zvládnutie hudobného nástroja človek potrebuje veľa cvičiť a úplne sa mu oddať a na takú náročnú prácu sú vraj ženy príliš útlocitné a vznešené. (Ó, ľudia malej viery!)

Všeobecne rozšírený názor tej doby nielenže podporoval túto myšlienku, dokonca sa tvrdilo, že žena hrajúca na husliach na verejnosti budí pohoršenie. Bola by príliš provokatívna a vyzývavá. Žiadna slušná žena by nad niečím takým ani nerozmýšľala.

A tak vznikol nápad na ďalší román z Belmontu.

Väčšina románu, ktorý máte pred sebou, je vymyslená, hoci je popretkávaný skutočnými historickými udalosťami a ľuďmi. Napríklad Belmontské sídlo naozaj existuje. Postavili ho v roku 1853 a stojí tam do dnešných čias. Pani Adelicia Acklen Cheathamová, jedna z postáv tohto románu, dynamická žena, ktorá predbehla svoju dobu, tam naozaj žila.

Adelicia mala v živote tri lásky – umenie, prírodu a hudbu. Keď som teda začala písať *Príbehy z Belmontu* (posledný diel držíte v rukách), vytvorila som ich v týchto troch oblastiach: umenie (*Nezmazateľný dojem*), príroda (*Výnimočná krása*) a hudba (*Nadpozemská melódia*).

Pri písaní som chvíľami mala pocit, že tieto príbehy a ich hrdinovia čakali, kým o nich napíšem – a za to som im vďačná. Bolo pre mňa ctou a potešením prejsť ich cestu s nimi.

Nielen Adelicia, aj iné postavy v knihe sú inšpirované skutočnými ľuďmi tej doby – ľuďmi, ktorí v Belmonte žili alebo ho navštívili. Ale ich osobnostné črty a skutky v tomto príbehu sú len výplodom mojej fantázie.

Bonus k tejto knihe! Na mojej webstránke (www.Tamera-Alexander.com) nájdete linky na skladby, o ktorých píšem. Ak si chcete pri čítaní pustiť hudbu, na mojej stránke nájdete v záložke „Books“ sériu „Belmont Mansion Novels“ a v rámci nej knihu „A Note Yet Unsung“. Pustite si Playlist – zoznam skladieb.

Pripojte sa ku mne a spolu opäť otvorme dvere histórie a vstúpme do iného času a priestoru. Verím, že aj vám, rovnako ako mne, keď som písala príbeh Tatea a Rebeky, bude v ušiach znieť Beethoven, Mozart a iní hudobní majstri.

Ďakujem vám za to, že sa spolu so mnou vydávate na ďalšiu cestu.

Tamera

NASHVILLE, TENNESSEE

12. JANUÁR 1871

Rebeka Carringtonová stála na ulici a triasla sa od zimy. Jej cestovná taška bola čoraz ťažšia a na plášť jej sadali snehové vločky. Pozerala sa na dom, v ktorom vyrástla. Počítala, koľko krokov je to k predným dverám. Ako je možné, že taká krátka vzdialenosť sa zdá neprekonateľná a taká cesta komplikovanejšia ako plavba cez oceán, ktorý práve prekročila? Kiežby sa jedným žmurknutím mohla preniesť späť do Viedne!

Po desiatich rokoch bola viac doma v Rakúsku ako v meste, v ktorom sa narodila a prežila prvú polovicu svojho života. Ale list, ktorý dostala pred štyrmi týždňami len pár dní pred Vianocami, všetko zmenil.

Vchodové dvere sa otvorili.

Rebeka sa ešte viac pritlačila k borovici, pod ktorou sa schovávala. Pichalo ju jej ostré a studené ihličie. Sklonila hlavu a pozerala pomedzi konáre – para z jej dychu visela vo vzduchu ako duch – a žalúdok sa jej stiahol nielen od hladu.

Bol to *on*.

Koľkokrát si tohto muža predstavila, odkedy odišla z Nashvillu?

A predsa, keď sa dnes na neho pozerala ako žena, zdal sa jej iný, ako keď k nemu vzhliadala ako trinásťročné dievča. Hoci mal širší

pás, stále bol vysoký takmer dva metre a vyžarovala z neho tá istá autorita.

Ale už nebol taký impozantný, ako si pamätala.

Spomienky na neho ju roky prenasledovali a desili – a najmä na ten jeden večer. Čas a vzdialenosť jej pomohli pohnúť sa ďalej. Už nebola tým mladým, naivným dievčatkom a už sa ho nebála.

Prečo má teda pocit, že jej srdce vyskočí z hrude? Vystrela chrbát a nabrala odvalu.

Jej otčim nasadol do koča, ktorý bol oveľa honosnejší, ako mali kedysi. Možno si ho kúpil za peniaze, ktoré nedávno zdedil. O to viac ním pohrdala a o to viac ju mätala predčasná smrť starej mamy.

Stará mama Carringtonová ani slovom nespomenula, že sa necíti dobre alebo že by bola chorá, a odrazu prišla šokujúca správa o jej náhlej smrti. Nedávalo to zmysel a Rebeku to hlboko zasiahlo.

Prezerala si koč a siluetu muža v ňom.

Barton Ledbetter nebol počestný muž, tým si bola celkom istá. Ale určite by nebol schopný...

„Pred kým sa skrývate?“

Rebeka nadskočila a otočila sa.

Jej myšlienky náhle prerušil malý chlapec. Hľadel na ňu spod šiltu starej červenej čapice. Otázku zdôrazňoval jeho bojovný postoj.

Zamračila sa. „Neskrývam sa pred nikým.“

Naklonil hlavu. Zjavne si myslel niečo iné.

„Len som... premýšľala nad svojím plánom.“ Vyhýbala sa pravde a svoje svedomie upokojovala tým, že chlapca nie je nič do toho, čo robí.

Na jeho chudom pleci visel vak s novinami. A akoby zacítil príležitosť, jedny vytiahol, zroloval a ponúkol jej ich ako vzácne korunovačné šperky habsburskej rodiny.

„Päť centov za noviny, slečna. A dajte desať,“ skrivil ústa, „a ja nikomu nepoviem, čo som videl.“

Rebeka sa na neho pozrela. „A čo presne si myslíš, že si videl?“

„Prichytil som vás snoriť. Sledujete rodinu, čo býva hentam.“ Ukázal na dom.

Pozrela sa na kočiar. Práve prechádzal okolo nej! Jej očím zdvihol zrak. Vyzeralo to, akoby sa pozeral priamo na ňu. Zamrzla. Mala prísť až zajtra, no vďaka peknému počasiu bola cesta cez Atlantik kratšia...

Ešte viac sa pritísila k svojmu pichľavému borovicovému úkrytu. Nebola pripravená na stretnutie s ním. Musí si naplánovať ďalšie kroky – kroky, ktoré ju od neho odvedú. A, žiaľ, aj od matky. Jedine, že by ju presvedčila, aby odišla s ňou.

Koč prešiel okolo nej a až keď bol za rohom, ľahšie sa jej dýchalo. „Tak, slečna? Čo to bude?“

Otočila sa k chlapcovi, ktorý tam stále stál a pozoroval ju. Bolo jasné, že sa cíti ako víťaz. Zahľadela sa malému vypočítavcovi priamo do očí. „Mladý muž, ani nevieš, kto tam býva.“

„Viem!“ Tón hlasu aj pevne zovretá čelusť ju takmer presvedčili. „Ten muž.“ Mávol rukou smerom, ktorým odišiel kočiar. „On a jeho žena. Je to ich dom. Vidám ich prichádzať a odchádzať.“

Podľa výšky a drobného tela Rebeka usúdila, že nemá viac ako sedem alebo osem rokov. Bol vychudnutý, akoby pravidelná strava bola skôr výnimkou, a na jeho obnosenom kabáte chýbali gombíky a golier bol vydratý. Bol prešibaný; pripomínal jej chlapcov, ktorí vyrastali na viedenských uliciach. Na jednej strane ich obdivovala a zároveň jej ich bolo ľúto.

Každé dieťa by malo mať domov, bezpečné miesto pred svetom. Sama však vedela, že ani domov nezaručí dieťaťu bezpečie.

Niečo jej napadlo a položila tašku na zem. Nevyrástla na ulici, ale nebola ani neviniatko. Siahla do kabelky. Nechá o svojom príchode domov rozhodnúť osud a prijme ho.

„Kúpim si jedny noviny.“ Zamračil sa, ale ona sa na neho prísne pozrela. „A ešte jedny. A dám ti ďalší niklák, ak pre mňa niečo urobíš.“

Prižmúril oči. „Čo by to malo byť?“

„Odniesieš tie druhé noviny do toho domu cez cestu. Zaklopeš na dvere, a keď gazdiná otvorí, popros ju, aby odniesla noviny pani Ledbetterovej. Ak je pani Ledbetterová doma.“

Na jeho tvári sa objavil úškrn. „Hovoril som, že špehujete!“

Hľadela na neho. „Chceš ten niklák či nie?“

Upravil si čiapku. „A čo ak nie je doma? Dostanem svoje peniaze?“

„Určite. Stále dostaneš tri nikláky. Dohoda?“

Neodvrátil pohľad a potom pomaly prikývol, akoby zvažoval ešte jednu nevysslovenú alternatívu. „Urobím presne, ako ste povedali.“

Rebeka si od neho vzala noviny a do jeho špinavej dlane položila tri mince. Hnedé oči sa rozžiarili. Chytila ho za rukáv, pretože vedela, ako rýchlo dokážu títo chlapi utekať. „Varujem ťa, mladý muž, som rýchla. Dodrž svoje slovo, inak riskuješ, že ťa bude po ulici naháňať dievča.“

Zasmial sa. „Vy nie ste dievča. Ste dáma. A dámy nikdy nebehajú.“

Prižmúrila oči. „Táto áno.“

Otočil sa a začal sa tváriť vážne, ale Rebeka si bola istá, že v jeho očiach zahliadla pobavenie – a obdiv.

Pozorovala ho zo svojej skrýše pod stromom. Zastavil sa na kraji cesty a čakal, kým prejdú všetky možné dopravné prostriedky. Kabát si pritiahla tesnejšie k telu a nervozita jej opäť rozochvela žalúdok ako vždy, keď si predstavila, že po toľkých rokoch uvidí matku.

Jej stará mama ju v Rakúsku navštevovala každé dva roky a vždy zostala niekoľko mesiacov. Ale matka? Neprišla ani raz, hoci jej stará mama Carringtonová ponúkla, že jej cestu zaplatí. Rebeku to zranilo viac, ako dokázala vyjadriť vo svojich listoch. Vždy si bola bližšia s otcom, páčila sa jej jeho srdečná, trpezlivá povaha. Kedysi sa jej matka venovala viac, ale spomienky na ňu boli poznačené jej chladnejším správaním a sklonom všetko kritizovať. Akoby nič, čo Rebeka spravila, nebolo dosť dobré.

A predsa si nedokáže spomenúť, kedy sa ich vzťah pokazil. Bolo to niekedy potom, ako zomrel otec. Ale nie, nebolo to vtedy, aj keď jeho odchod definitívne zmenil ich život.

Stalo sa to, keď si vzala Bartona Ledbettera. Vtedy začala byť formálnejšia, vzdialila sa jej a začala byť ešte viac kritická.

Celé tie roky si, samozrejme, písali, hoci nie veľmi často. A predsa svoju matku milovala a vedela, že ona ju svojím spôsobom miluje tiež. Vyhliadka na stretnutie s ňou po všetkých tých rokoch jej nerobila dobre.

Pošúchala si svaly na temene, stuhnuté po dlhej ceste a z neistoty. Bola v Nashville len dve hodiny, ale vedela, že ani v meste, ani v jej rodnom dome sa už nebude cítiť ako doma.

Chlapec sa rozbehol cez cestu, šikovne sa vyhol vozu s drevom a úplne ignoroval štvavnaté nadávky, ktoré sa na neho sypali. Nasmeroval si to k domu – a odrazu sa zastavil.

Každý sval v Rebekinom tele sa napol.

Zdvihla si sukňu a uvažovala nad tým, či ho naozaj začne naháňať pre dva nikláky. Ten malý uličník sa obzrel, uškrnul sa na ňu a pokračoval k domu.

Rebeka si vydýchla a aj keď by ho najradšej uškrtila, pobavilo ju to.

Sledovala ho a jej pohľad sa presunul na dom, ktorý za tie roky schátral. Jej rodina nikdy nepatrila k aristokracii, ale otec zdedil niekoľko pozemkov, a tak mohol pri dome chovať zvieratá a niečo dopestovať. Bolo to veľmi príjemné, lebo neboli ďaleko od centra a zároveň mali takúto možnosť.

Ale keď sa matka znovu vydala, Barton väčšinu tých pozemkov predal. Netušila, kam sa tie peniaze podeli. Vidiecka atmosféra so starými dubmi, miesto, kde sa v detstve hrávala a prežila toľko dobrodružstiev, bola preč. Dnes sa tu k sebe popri ceste tlačili rôznorodé drevené domy.

Rebeka si predstavila izby v dome. Zdalo sa jej nepredstaviteľné, že stará mama Carringtonová už nežije. Och, stará mama...

Zármutok je zvláštna vec. Môžete sa mu snažiť vyhnúť, držať si ho od tela, dokonca s ním nejaký čas manévrovať, ale on je trepezlivý a prefikáný. Vždy sa vráti. A pomstí sa vám.

Krátko sa nadýchla, zrak sa jej zahmlil.

List od matky bol stručný. Neobsahoval žiadne detaily, len: „Tvoja stará matka nás nečakane, ale pokojne opustila.“ Jasne jej napísala, že sa má vrátiť domov. A potom ju odrezala od všetkých peňazí.

Rebeka si utrela líce. Vyrovnáť sa so smrťou starej mamy a dobrodinky bolo samo osebe dosť ťažké. Ale návrat do Nashvillu a očakávanie, že sa vráti do tohto domu, kde býva aj on, bolo nepredstaviteľné.

Nedokáže to spraviť. Neurobí to.

Na jej strane však už nestojí stará mama z otcovej strany. Tá, ktorá trvala na štúdiu v zahraničí. Akoby to bol jediný dôvod, pre ktorý odišla študovať do Viedne oveľa skôr, ako plánoval jej otec. Stará mama verila, že o tej hroznej noci hovorí pravdu. Ale matka? „Rebeka, si len zmätená. On by nikdy v živote na také niečo nepomyslel. Si teraz jeho dcéra. Chce byť milujúcim otcom. A za to by si mala byť vďačná a nie si vymýšľať.“

Na naliehanie starej mamy ho Rebeka nikdy nekonfrontovala. Všetci sa správali, akoby sa to nikdy nestalo. Z času na čas jej napadlo, či to bolo najmúdrejšie rozhodnutie alebo len najjednoduchšie.

Chlapec trikrát hlasno zaklopal na vchodové dvere, a keď sa otvorili, Rebeke zovrelo srdce.

Delphia.

Bola rovnako robustná a okrúhla, ako si ju Rebeka pamätala. Takmer taká široká ako vysoká. Dokonca aj odtiaľto videla, že kuchárkina zástera je dokonale biela a naškrobená ako vždy.

Ako perly po šnúrke skĺzli Rebekine myšlienky k Demetriovi, Delphiinmu staršiemu bratovi. Rozmýšľala, či niečo zariaďuje alebo je vzadu na v záhrade, ktorú tak miluje. V každom liste od starej mamy bol pozdrav od Demetria a vždy jej aj niečo múdre odkázal.

Odkedy dostala list od matky, najviac myslela na neho. Demetrius bol na jej návrate jedinou svetlou myšlienkou. A nevedela sa dočkať, kedy mu ukáže, čo dosiahla, aj vďaka jeho trpezlivosti a všetkému, čo ju naučil.

Siahla do vrečka kabáta a vytiahla dreveného vyrezávaného psíka, ktorého so sebou nosila už takmer pätnásť rokov. Vyrezal jej to Demetrius podľa jej mopslíka – Gombíka.

Povedal jej, že v kúskoch dreva vidí rôzne veci a potom ich vyrezáva a tým im dáva slobodu.

Sledovala, ako sa Delphia skláňa k chlapcovi s rukami vbok, a napadlo jej, že sa ho ani nespýtala, ako sa volá. Delphia si od neho vzala noviny. Niečo jej rozprával, ale Rebeka nevedela čo. Delphia pokrútila hlavou.

Rebeka si vzdychla. Matka nie je doma.

Bola trošku sklamaná, ale vlastne sa jej uľavilo. Bolo rozhodnuté. Práve si kúpila deň navyše pred svojím oficiálnym príchodom domov. Musí si nájsť nocľah, ale za dva doláre a dvadsaťštyri centov sa ďaleko nedostane.

Stará mama Carringtonová jej pred dvomi rokmi na návšteve vo Viedni povedala, že jej odložila nejaké peniaze. Rebeka nevedela koľko, ale bola vďačná. Kým si nájde spôsob obživy, bude jej stačiť aj malá suma.

Delphia chlapcovi niečo hovorila a pozerala sa pritom poza neho na ulicu. Rebeka zadržala dych, čakala, že sa chlapec otočí a prezradí ju.

Ale on len pokrčil plecami a dotkol sa na pozdrav svojej červenej šiltovky takým spôsobom, že sa stará žena usmiala. Niečo, čo sa nepodarí každému.

Ten malý uličník bol šarmantný a vedel udržať tajomstvo.

Dvere sa zavreli a chlapec sa vrátil na ulicu. Krátko sa pozrel Rebečiným smerom, nadvihol šiltovku a víťazne sa na ňu usmial. Potom sa rozbehol po ulici.

Sledovala ho, a keď sa stratil za rohom, cítila zvláštny pocit straty. Bolo to divné. Veď ho ani nepozná.

Ale istým spôsobom sa mu cítila zaviazaná.

Škvŕkanie v žalúdku zmenilo jej myšlienky a nasmerovalo ďalšie kroky. Vybrala sa do centra mesta, aby si našla niečo pod zub.

Nashville však už nebol tým miestom, ktoré si pamätala. Všade, kam sa pozrela, videla pozostatky ničenia, o ktorých jej s bolesťou rozprávala stará mama. Budovy, ktoré si pamätala, zostarli za posledných desať rokov o niekoľko desaťročí, ich tehlové fasády boli poznačené stopami po guľkách, prachom pokryté okná boli popraskané alebo úplne chýbali. Príkry kontrast k opulentnému bohatstvu a kráse Viedne.

Najviac ju však prekvapil počet federálnych vojakov, ktorí okolo nej prechádzali alebo postávali v skupinkách na rohoch ulíc. Ich stála prítomnosť nepomáhala budovaniu mieru.

Asi o polhodiny našla malú reštauráciu a sadla si k stolu pri okne, vďačná za to, že je v teple. Odvčera obeda zjedla len sušienky, a tak si márnотratne objednala na raňajky lievance a praženicu so slaninkou.

Kým jej priniesli jedlo, prešla si v novinách pracovné ponuky. Bola sklamaná. Pri jedení si prešla prvý stúpec znova.

Väčšina ponúk bola do fabriky, ktorá hľadala skúsené krajčírky. Šiť vedela, ak by od toho závisel jej život a majiteľom by nezáležalo na tom, ako im šaty sedia. Ale skúsená krajčírka? Za takú by ju nikto nepovažoval.

A pláca – od tridsať do sedemdesiatpäť centov za týždeň – stačí ledva na jedlo, ale ubytovanie ani základné potreby si už nebude môcť dovoliť.

Nosič, ktorý jej na stanici vykladal batožinu, ju varoval, že odkedy odišla, život v Nashville sa veľmi zmenil. Nepreháňal.

Z Nashvillu odišla do Európy druhého decembra 1860. Len pár mesiacov predtým vypukla vojna. A presne rok predtým nečakane zomrel otec.

Čašníik sa vrátil a bez slova jej doplnil pohár s vodou aj šálku s kávou. Bola silná a horká a stúpala z nej očarujúca omamná para. Odpíjala z nej a pozornejšie skúmala ďalšie ponuky.

Hľadáme skúseného kuchára do nového hotela.

Študovala podrobné požiadavky na pozíciu kuchára a obdivovala by každého, ktorý by splňal tie prísne požiadavky. Vzdychla si. Nevie šiť a nevie variť.

Prečo sa jej to, čo vedela najlepšie, zdalo zbytočné?

Keby bola mužom, nebol by problém.

Ešte aj karikatúra v novinách sa jej akoby vysmievala. Pohľadom zachytila obrázok vo vedľajšom stĺpci a zamračila sa. Bol to zjavne satirický obrázok ženského orchestra. Pretože žena vpredu, tá najvýraznejšia, držala trombón naopak. A to isté platilo pre všetky ženy v orchestri.

Rebeka si prečítala text pod obrázkom a prižmurila oči sa. Dámy na koncerte. Nahlas si odfrkla. Ilustráciu kreslil, samozrejme, muž.

Priamo pod obrázkom bol veľmi stručný niekoľkoriadkový článok o newyorskej filharmónii, ktorý podľa prvej vety pôvodne vydali vo Washington Daily Chronicle. Informoval o tom, že tamjší symfonický orchester prijal do svojich radov ženu. O tejto veľkolepej veci už Rebeka počula. Ale článok nehovoril nič viac. Neuvádzal meno umelkyne ani nástroj, na ktorý hrá. Nič. A jeho význam umenšoval obrázok nad ním. Rebeka potriasla hlavou.

A predsa bola vďačná aspoň za tú krátku informáciu. Hľadala meno novinára a nakoniec ho našla napísané miniatúrnym písmom za poslednou vetou. Volala sa Elizabeth Garrett Westbrooková.

Pocítila solidaritu so slečnou Westbrookovou z Washington Daily Chronicle a opäť obrátila pozornosť k pracovným príležitostiam.

Hľadáme slúžky: mladé, atraktívne, len ženy. Nebol tam žiadny ďalší opis, len adresa. Na to, aké asi mali požiadavky, nebolo treba veľa predstavivosti.

Tak ako videla chlapcov žijúcich na viedenských uliciach, videla aj ženy a mladé dievčatá, ako postávajú po zotmení na uliciach, a to isté zahliadla, aj keď zakotvili v New Yorku. Bez ohľadu na kultúru alebo kontinent ľudská podstata sa nemení, čo však bolo vzhľadom na jej prípad deprimujúce.

Presunula sa k ďalšiemu stĺpcu a pri čítaní posledného inzerátu ju pichlo pri srdci. Pozícia vychovávateľky. Na toto mala kvalifikáciu. Bola v tom aj dobrá, čo by Heiligovci iste potvrdili. Hoci jej túžbou nebolo byť vychovávateľkou, pracovala u nich viac než dva roky.

Najmä keď vezme do úvahy – pri čítaní sa jej rozšírili oči – starostlivosť o šesť detí. Šesť! Ale odmena bola takmer dolár za týždeň a pozícia zahŕňala aj ubytovanie a stravu. Nemôže si veľmi vyberať, keďže má pri sebe ledva tri doláre.

Nehovoriac o alternatíve, ak si hneď nenájde prácu. Tak teda bude vychovávateľkou, ak sa jej podarí tú prácu získať.

Dopila posledné kvapky kávy, položila na stôl peniaze za jedlo a niečo navyše a vstala. Mladá servírka, asi taká stará ako ona, so zásterou pokrytou škvrnami, zbierala zo stolov špinavý riad. Pohybovala sa efektívne a skúsene, ale jej sklonené ramená

a nevýrazná rutina v jej výraze boli dôkazom hlbšieho, oveľa dojemnejšieho príbehu.

A odrazu sa jej vyhliadka na to, že by mala učiť nejaké deti, nezдалa taká zlá.

Vzala si kabelku, noviny a tašku a prešla k dverám. Potom si spomenula na kabát. Keď si ho obliekala, priznala si pravdu, ktorú sa zo svojich myšlienok snažila vytesniť. Mala zostať vo Viedni. Mala hľadať možnosti, ako tam zostať. Ovinula si kabát tesne okolo tela, zapla gombíky. Jej frustrácia rástla.

Iná možnosť nie je. Hľadala, skúšala, aj keď vzhľadom na čas len krátko. A preto tu teraz stojí.

Bola takmer pri dverách, keď si pán pri neďalekom stolíku so šuchotáním otvoril noviny a potom ich preložil napoly. Bolo to až príliš hlasné na ticho, ktoré v miestnosti vládlo, a Rebeka sa na neho pozrela. A zostala stáť.

Jej pozornosť upútal veľký nadpis.

Prečítala si ho raz, potom znova a presviedčala samu seba, že nemá cenu tomu veriť. Ale nádej nedala pochybnostiam šancu. Vrátila sa k svojmu stolíku, z tašky vybrala fľašu a naliala do nej zvyšnú vodu zo svojho pohára.

Keď bola vonku, vybrala noviny a hľadala ten článok, ktorý ju upútal. Rýchlo ho prebehla, pričom do líc ju bodal chladný vietor a ledva udržala noviny tak, aby dokázala čítať.

Pri čítaní sa jej potichu pohybovali pery.

Z vrecka vytiahla otcove hodinky a skontrolovala čas. Pol jednej. Zažmurkala. To nestihne. Ale musí sa pokúsiť.

Nakoniec, veď nemá čo stratiť.

Zadýchaná vošla do slabo osvetlenej haly a zavrela za sebou dubové dvere. Bola rada, že sa na chvíľu zbavila vetra a zimy. Nohy ju boleli z rýchlej chôdze po studenom meste a jej sebadôvera bola tiež na bode mrazu. Keby si ten článok v novinách všimla skôr, možno by mala šancu, že ju prijmu.

Ale konkurz sa skončil asi pred hodinou a vedela si predstaviť, čo si taký človek ako pán Nathaniel T. Whitcomb asi myslí o človeku, ktorý mešká.

Nathaniel T. Whitcomb. Aj jeho meno bolo rovnako modré ako jeho krv.

Podľa novín pochádzal z najvyššej spoločnosti. Nebolo to prekvapením, keďže študoval na prestížnom Peabodyho hudobnom konzervatóriu v Baltimore a potom na Oberlinovom hudobnom konzervatóriu. Whitcomb mal dlhý zoznam úspechov, ktorý bol vzhľadom na jeho vek ešte pôsobivejší.

Mal tridsaťdva rokov. Bol len o deväť rokov starší od nej.

Celkom slušný výkon, musela uznať, aj keď neochotne. A podľa jej predchádzajúcich skúseností si bola istá, že ten muž mal dosť veľké ego. Zdalo sa jej, že také majú všetci muži muzikanti.

Najmä dirigenti.

Oveľa dôležitejší ako jeho názor na dochvilnosť je jeho názor na ženy v orchestri. Kiežby mal také progresívne myslenie, ako sa písalo v článku. Nashvillská filharmónia bola v začiatkoch a jej novosť by mohla hrať v jej prospech. A určite by jej mohlo pomôcť to, že filharmónie v New Yorku a vo Filadelfii nedávno medzi seba prijali ženy.

A predsa...

Juh vždy pomalšie prijímal zmeny, najmä ak tá zmena prichádzala zo severu. Od vojny už uplynulo pár rokov, ale rany, ktoré spôsobila, sa stále nezahojili.

„Pomôžem vám?“ Rebeka začula ostrý hlas.

Prekvapila ju žena za stolom po jej pravicu. Jej neprístupný výraz sa dobre hodil k tejto starej budove.

Napriek chladu Rebeke zvlhli dlane, lebo túto prekážku neočakávala. Potichu sa za to vyhrešila. Vďaka skúsenostiam z Viedne s dirigentmi nemala problém, ale ich strážcovia...

Tých sa báli mnohí. A táto konkrétna naháňala hrôzu.

Svoju požiadavku musí naformulovať veľmi obozretne, inak sa ocitne na ulici skôr, než žmurkne. Ruka ju bolela od váhy tašky, tak si ju prechytila do druhej. „Áno, madam. Som si istá, že mi môžete pomôcť. Ďakujem.“ Rebeka sa usmiala, ale druhá strana jej úsmev nevrátila.

„Prišla som sa opýtať na...“